

காக்கை வன்னியன் முதல் சுதீர்காமர் வரை...

2

தமிழ்நாட்டின் பொற்காலம் என்று அழைக்கப்படும் சங்ககாலம் தொடர்பான கால வரையறையில் வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடையேயும், இலக்கிய ஆய்வாளர்களிடையேயும் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இலங்கையரான நம்மைப் பொறுத்தவரை சங்க காலம் என்பது மகாவம்சம் கூறும் விஜயன் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பதில் (அதாவது முதற் சங்கம்) கருத்து வேற்றுமையிலலை. கடைச் சங்க காலத்தை விஜயன் காலத்துடனும் அதற்குப் பின் வந்த அசோகனது காலத்துடனும் சிலர் ஒப்பிடுவதுண்டு.

ஈழப்புலவர்கள்

எவ்வாறாயினும் இன்று கிடைக்கப்பெறும் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் ஈழப்புலவர்கள் சிலரும் சங்கப் புலவர்களாக இருந்தார்கள் என உறுதிப்படுத்துகின்றன. 'ஈழத்துப் பூத்தேவனார்' என்பவர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர் என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. தொல்காப்பியர், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், அம்முவனார் ஆகியோரைக் கூட இலங்கைப் புலவர்கள்¹ என்றே பலர் நிறுவி யுள்ளார்கள். அவ்வாறே சங்க இலக்கியங்களால் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள தமிழ் மொழி வழங்கிய பன்னிரண்டு நாடுகளில் ஏழ்பனைநாடு, ஏழ்தொங்கநாடு, என்பன குடாநாட்டை குறிப்பதாக² சிலர் சொல்வர். இந்தப் பன்னிரண்டு நாடுகளில் குறிப்பிடப்படும் மற்றொரு நாடான வேணாடு (வேள் நாடு) கூட இலங்கையையே குறிப்பிட்டது என்று கருதப்படுகின்றது.

தொல்லியல் சான்றுகள்

இன்று இலங்கை முழுவதும் 1500 புராதன கால கல்வெட்டுக்கள் மற்றும் எழுத்துக்கள் அடங்கிய மட்பாண்டச் சின்னங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிராமி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் மற்றும் சாசனங்களை முதலில் ஆய்வு செய்த

சிங்கள வரலாற்றுப் பேராசிரியர் பரண விதான, அவற்றில் காணப்பட்ட பௌத்த மதம் பற்றிய குறிப்புக்களை வைத்துக் கொண்டு மகாவம்ச கதைக்கு வலுவூட்டும் விதத்தில் அவற்றை வடபிராமியில் எழுதப்பட்ட, சிங்கள பௌத்தர்களுக்குரிய வரலாற்றுச் சாசனங்கள் என்று தவறான வியாக்கியா

னம் கொடுத்தார்.

தெற்காசியாவில் எழுத்துக்களின் தோற்றக்காலத்தையிட்டு முரண்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவினாலும் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அசோகன் ஆட்சியுடன் பிராமி என்ற வடிவம் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கு போதிய சான்றுகள் உண்டு. இதை அசோக பிராமி எனவும் வடபிராமி எனவும் அறிஞர்கள் அழைத்துள்ளனர். இதையொத்த வரிவடிவங்கள் சமகாலத்தில் தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், அசோகபிராமியில் காணப்படாத தமிழுக்கே சிறப்பான இ, ம, ழ, ற, ள போன்ற எழுத்துக்களை இவை கொண்டிருப்பதால் இவற்றை தமிழ் பிராமி எனவும் திராவிடி எனவும் அழைப்பர்³.

வடபிராமி எழுத்து வடிவத்

சங்க இலக்கியங்களால் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள தமிழ் மொழி வழங்கிய பன்னிரண்டு நாடுகளில் ஏழ்பனைநாடு, ஏழ்தொங்கநாடு, என்பன குடாநாட்டை குறிப்பதாக சிலர் சொல்வர். இந்தப் பன்னிரண்டு நாடுகளில் குறிப்பிடப்படும் மற்றொரு நாடான வேணாடு (வேள் நாடு) கூட இலங்கையினையே குறிப்பிட்டது

திற்கும் தென்பிராமி எழுத்து வடிவத்திற்கும் பொதுவான ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் கணக்கில் எடுக்காது வரலாற்றைத் திரித்துவிட்ட பரணவிதானவின் தவறை பெர்னாந்தோ, அரிய அபயசிங்கா, சத்த மங்கன கருணாரத்தினா போன்ற சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் பின்பு சுட்டிக்காட்டினார்கள். பௌத்த மதத்துடன் வடபிராமி எழுத்துக்கள் இலங்கையில் பரவுவதற்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் பழக்கத்தில் இருந்த தமிழ் (தென்) பிராமி எழுத்துக்கள், இலங்கையில் பழக்கத்தில் இருந்தன என்பதை இவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

சமூக ஒற்றுமை

இலங்கைப் பிராமி கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த தமிழ் பேராசிரியர்களான மகாலிங்கம், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, கலாநிதி சிற்றம்பலம் போன்றோர் தமிழ் நாட்டு பிராமி நாட்டு பிராமி கல்வெட்டுக்களுடன் அவற்றை ஒப்பிட்டதோடு அவற்றில் குறிப்பிடப்படும் இனக் குறியீட்டுப் பெயர், குழுப்பெயர், பட்டப்பெயர், உறவுமுறைப் பெயர் என்பவற்றை சங்க இலக்கியங்களில் வரும் பெயர்களுடன் ஒப்பிட்டும் காட்டியுள்ளனர். குறிப்பாக இலங்கையில் பிராமிக் கல்வெட்டில் வரும் "பரு, மக, வேள, ஆய், பரத, உதி போன்ற பெயர்களை சங்க இலக்கியத்தில் வரும் பெருமகன், வேள் ஆய், பரதவர், உதியன் போன்ற பெயர்களை ஒத்துள்ளன. இவ் ஒற்றுமை பெயர் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாது அவர்களுடைய சமூக அந்தஸ்த்து, தொழில், அரசியல் நிலைப்பாடு என்பவற்றிலும் ஒத்துக் காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் வரும் ஆய், வேள், பரதவர் போன்ற இனக் குழுக்கள் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டு வழி வந்தவர்கள்

எனக் கருதப்படுகிறது. இலங்கையிலும் இப் பண்பாடு நிலவியதால் அதன் வழிவந்த இனக் குழுக்கள் தமிழ் நாட்டுடன் கொண்ட பண்பாட்டு தொடர்பால் தமக்கும் இப்பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டன என கூறலாம். சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் மருமகன், சகலன், போன்ற உறவுப் பெயர்கள் சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் (அதேபெயரில்) இருந்ததென்பதை இங்கு கிடைத்த 12ற்கு மேற்பட்ட சாசனங்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன⁴.

வேலு வான வேளிர்

சங்க காலத்தில் இருந்த நிலப் பிரபுத்துவ சமூகக் கமைப்பில் அதிகம் பேசப்பட்ட குழுக்களில் "வேளிர்" என்ற குழுவும் ஒன்றாகும். 'தமிழ் நாட்டின் திராவிடப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் தோற்றம்

வரலாற்றுத் தொடர்

அசோக லம்பினி கல்வெட்டுகளுடனும் ஆந்திர பட்டப்பிரோகல் கல்வெட்டுடனும் ஒப்பிட்டு, ஆந்திரக் கல்வெட்டிலுள்ள 'ச' இலங்கைக் கல்வெட்டிலுள்ள 'ச' 'ம்' 'ள்' என்னும் எழுத்தை குறிப்பது என்று நிறுவினர். தற்போது இது 'வேள்' என்றே படிக்கப் படுகின்றது.

பூநகரியில் வேளிர்

பூநகரிப் பகுதியில் தொல்பொருள் மேலாய்வு செய்த யாழ்ப்பல்கலைக் கழக வரலாற்று பேராசிரியர் பபுஸ்பரத்தினம் தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள்

✠	3	⊗	φ	
↑	X	L		∞
		2		h
I	C		5	
S		அ	ல	
∞			∞	
ா		இ	ர	

பொறித்த மட்பாண்ட சிதைவுகளை 'பிரமண்கிராய்' என்ற இடத்தில் கண்டெடுத்தார். 'வேளான்' '3L' என்று அவர் படித்த அந்தச் சாசனத்தை ஆய்வு செய்த தமிழ் நாட்டின் பிரபல சாசனவியலாளர் மகாதேவன் அவர்கள் 'கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு காலத்தில் சங்ககாலத்தை ஒத்த வேளிர் சிற்றரசு பூநகரிப் பகுதியில் இருந்துள்ளது' என்பதை இந்தச்

வடபிராமி எழுத்து வடிவத்திற்கும் தென்பிராமி எழுத்து வடிவத்திற்கும் பொதுவான ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் கணக்கில் எடுக்காது வரலாற்றைத் திரித்துவிட்ட பரணவிதானவின் தவறை பெர்னாந்தோ, அரிய அபயசிங்கா, சத்த மங்கன கருணாரத்தினா போன்ற சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் பின்பு சுட்டிக்காட்டினார்கள்.

என்று வாதிட்டார். 'ச' (ள்) என்பது தென் பிராமி எழுத்துக்குரிய சிறப்பெழுத்தாகும். இதை அவதானித்த ஆங்கிலேயரான பாக்கர் பரணவிதான 'வேலு' என்று படித்ததை 'வேல்' என்று திருத்திப் படித்து இது இலங்கையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்று என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அதன் பின் சிங்கள பேராசிரியரான சத்த மங்கல கருணாரத்தினா,

சாசனம் உறுதிப்படுத்துவதாகக் கூறியுள்ளார். 1968-ல் தமிழ்நாடு புகளூரில் கிடைத்த தென் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த இவர் அதிலுள்ள தமிழ் மொழியின் சிறப்பெயர் மிகவும் விரிவாக எடுத்துக் கூறியதுடன் சங்க இலக்கியத்தில் வரும் சில வரலாற்றுச் செய்திகளையும் இக் கல்வெட்டுக்கள் லிருந்து எடுத்துக் காட்டியவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிங்களத்துக்கு முன்பே தமிழ்

மொத்தத்தில் இலங்கையில் கிடைக்கப் பெற்ற காலத்தால் முந்திய அனைத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் சிங்கள மொழி தனி ஒரு மொழியாக தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்பே தமிழ் நாட்டைப் போலவே இலங்கையிலும் தமிழ் மொழி வழக்கிலிருந்துள்ளது என்பதை உறுதி செய்கின்றன. தென்பிராமியிலும் (தமிழ்) வட பிராமியிலும் (பிராகிருத மொழி) எழுதப்பட்ட பௌத்தம் பற்றிய செய்திகளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மகாவம்ச ஆசிரியர்கள் முதல் பரணவிதானவரை தமிழ் மக்களின் தொன்மை வரலாற்றை மூடி மறைக்க முனைந்துள்ளனர். மகாவம்ச ஆசிரியர் விஜயனின் குடியேற்றத்திற்கு முன் இலங்கையில் வாழ்ந்தவர்கள் மனிதப் பிறவிகளே அல்லாத மாயாஜாலக் காரர்கள் என்றார். பரணவிதான அவர்களை மனிதர்களாகக் கொண்டாலும் திராவிடர்கள் அல்லவென அடித்துக் கூறினார். சிறிலங்காவின் புகழ்பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியரான மெண்டிஸ் மகாவம்சம் கூறும் விஜயன் கதை கட்டுக் கதை என்று ஒப்புக் கொண்டாலும், இலங்கையின் நாகரிக வரலாறு சிங்கள மக்களின் வருகையுடனேயே ஏற்பட்டதென நியாயப்படுத்தினார். இன்று இக் கருத்துக்களை பெரும்பான்மை சிங்கள மக்கள் போற்றும் நிலையில் இருந்தாலும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பலர் ஏற்கும் நிலையில் இல்லை. இதற்கு இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சான்றுகளை காரணமாகும்⁵, இலங்கையின் புராதனவரலாறு தமிழ் மக்களுடைய வரலாறு என்பதும், தமிழும், பிராகிருத மொழியும் சேர்ந்தே, சிங்கள மொழி உருவாகியது என்பதுமே உண்மையாகும்.

1. தொடக்ககால ஈழத்து இலக்கியங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி - பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை.
2. 'தமிழன் எங்கே?' பேராசிரியர் கணவதிப்பிள்ளை.
3. ஆதிகால இலங்கை தமிழர் வரலாறு - பேராசிரியர் பபுஸ்பரத்தினம்.
4. ஆதிகால இலங்கை தமிழர் வரலாறு - பேராசிரியர் பபுஸ்பரத்தினம்.
5. ஆதிகால இலங்கை தமிழர் வரலாறு - பேராசிரியர் பபுஸ்பரத்தினம்.

- நக்கீரன்